

кръстъ! Нѣма вече дѣ крадя. Ще дойда съ тебе да ме направишъ хайдутинъ.

— Остави тѣзи приказки, — махна съ ржка Караджата, — нѣма да стане, както мислишъ. Казвамъ ти, че боленъ не боленъ, утре ще ме обесятъ! Сждътъ реши: или вжже, или да изпратя до султана прошение за милость.

— Ами ти, защо не изпратишъ прошение? — живо запита Гугуто. — Изпрати проше- нието и си гледай кефа. Отъ Диаръ-Бекиръ по-лесно се бѣга!

— Не мога. Ако съмъ мислилъ да ис- камъ султанска милость, нѣмаше да тръгна съ хайдутитѣ. Ние тръгнахме да си продаваме жи- вота. Като нѣмамъ свобода, ще си получа смъртъта и ще си изпълня клетвата.

Стефанъ Гугуто седна на края на постил- ката и отпусна глава. Той не можеше да раз- бере Караджата. Защо да не подпише проше- ние до султана? Това не е ли само нѣкаква глупава гордостъ, която никому не принася полза? Ако подпише такъво прошение нали султанътъ ще го помилва? Нали ще го из- прати на заточение само? А отъ тамъ се бѣ- гаше толкова лесно. И той щѣше да побѣгне, щѣше да си отиде въ Румъния и отъ тамъ пакъ можеше да готви колкото си иска дру- жини! Така и за него щѣше да бжде добре, па и дѣлото за свободата щѣше да има единъ рат- никъ повече. И то какъвъ ратникъ? — Огънь!